

Никова. Ето земь и свекърва! Гудно прилика! Не ли?

Зоя. Лепке, каква си!

Никова. Хајде и ти! То се разбра. Погайте си рибца! Не ли
 целунете се! На родиници това прилика (става,
 обличава рацет и др.) Нај порто аз ќе ви целуна, нели
 (целува ги) Хајде и вие; да ви се порада лент ви!
 то се целуваат.

Никова взема букета и го дава на Петру-
 ноти.

Никова. Сера ќе и погнесем букета и пак ќе се целуваме.
 то се целуваат.

Никова (просолзена) Каква двојка! Какво уастие!

Зоя (Като прегрочува лент си) Благодаря ти, мила лепке!
 не мога ти се отплази! Ако не бдише ти - никогде
 не бих стигнала това уастие!...

Петруноти (целува рибца на дурова). И аз благодаря... и ду благодаря!

Зоя. Не знаам како ќе ти се отплазим, лепке!

Никова. Лепом лепом. ^{нема} Като бидете на ривера - спомнеде
 си за мене. Само една телеграма - и ќе ви памтра...
 сертехмань!.....

Под прозорца се целуваат гласови.

Петруноти (сиреено) Какви си...

Никова. Гости... Писановицот (Книг Зоя) изди ги посрекут. Да
 не бдише си тоа г-м Скајкинъ, не бих ги приела.

Зоя илиза

Петруноти. Скајкинъ е востанет от военоту а Зола!

Никова. то ед неутивви соседи. Не ни оставяат ни минути
 на сами. И знаеме ги зога? от зависта, се ситавамъ
 наши земъ.

Петр. Не впрлаам. то изгледват...

Никова. Това покъде, колко си ~~на~~ и се не познавамъ зовви.
 Ката зависта. Сера како на свой гъ го Ката: уастие